

When you're on drugs ... And you cause a fuss ... 'Cause there's no one you can trust ... When you're on drugs ... And the best of your days ... Will vanish in the haze... When you're on drugs ...

PROSTVOLJNO MED "METADONCI"

Sestanek skupine prostovoljcev ... Mentor vpraša, kdo bi želel delati pri "metadoncih". Nihče se ne javi. Kdo sploh so "metadonci"? Odvisniki, ki se s pomočjo metadona odvajajo od heroina. Dvignem roko. Jaz bi delala z njimi.

Najprej grem na seminar, kjer izvem, da obstajata dolgoročni in kratkoročni program odvajanja z metadonom. Dolgoročni program traja nekaj mesecev ali celo let. Oseba, ki jemlje metadon, ne konzumira heroina. Cilj tega programa je prenehanje jemanja heroina. Pri kratkoročnem programu pa gre za detoksikacijo, lajšanje abstinencijske krize, ko oseba nekaj časa ne jemlje opiatov. Traja le nekaj dni ali tednov. Na seminarju izvem še veliko o obnašanju odvisnikov, o tem kako heroin vpliva na možgane in telo ter o tem kako se obnašati do oseb, ki se odvajajo.

Po lastnem mnenju polna znanja grem prvič v "dom". Izvem, da bo moje glavno opravilo preživljanje časa s tistimi, ki začasno bivajo tu. Zdi se mi podobno mladinskemu centru. Vsi so mladi, moji vrstniki. Vsak teden slišim nove zgodbe, vidim nove obraze. Zdi se mi, da jih je vedno več. **Začetno navdušenje, da bom pomagala odvisnikom, da se bo morda kdo z mojo pomočjo odvadil od heroina, je iz tedna v teden bledele.** Delo mi je bilo zelo všeč, rada sem preživljala čas z njimi, postali smo prijatelji, ampak realnost je postajala bolj in bolj očitna. Tistih, ki so se dejansko rešili odvisnosti je bilo znatno manj od "povratnikov". Manj je tistih, ki se odločijo za dolgoročni program. Pogosto slišim besede kot so: "Trenutno nimam keša, pa bom kmal v krizi." Njihove zgodbe so pretresljive – **doma sem pokradel vse, kar se je dalo prodati, iz očetove delavnice sem**

odnesel vse, kar je imelo vrednost, lagal sem, da sem dobil denar, izsiljeval sem mlajšo sestro in ji pobiral žepnino, živel sem na železniški postaji, doma sem pazila na bratca, ko je prišel moj "diler" in me do nezavesti pretepel, ker mu nisem plačala zadnjih dveh odmerkov...

Ko takšne zgodbe slišiš prvič, si popolnoma iz sebe. Ko jih poslušаш vsak teden, postanejo realnost. Ugotoviš, da bi se isto lahko zgodilo tebi, tvojim prijateljem, komurkoli. Zgodbe postanejo resničnost. Niso le zgodbe, ki jih poslušáš, ampak se počasi začneš zavedati, da so to življenja.

Nekatere izmed teh zgodb zvenijo popolnoma neresnično, kot da sploh ni mogoče da bi bile resnične. Zato jih je težko sprejeti kot realnost, ki se dogaja. Najhujše pa je, ko ugotoviš, da se to ne dogaja le tujcem, ljudem, ki jih ne poznaš, ljudem, ki si jih spoznal le zato, ker si prostovoljec, tako rekoč po naključju. Dogaja se tudi tistim, ki jih poznaš od prej. Ta šok je od vseh najhujši. Ko vidiš svoje vrstnike, ljudi, s katerimi si hodil v osnovno šolo, ljudi, ki jih srečuješ na ulici in nisi niti pomislil, da so zabredli. Vendar se tudi tega nekako navadiš. Naučiš se gledati pozitivno in ne pričakuješ več čudežev od sebe.

Ko sem začela s tem delom, sem bila vsak teden bolj obupana. Čez nekaj časa sem začela drugače gledati na stvari. Postala sem manj stroga do sebe. Nehala sem si zatiskati oči in se tolažiti. Naučila sem se obvladovati čustva, postala sem bolj potrpežljiva do ljudi. Postala sem bolj zaščitniška do svojih prijateljev. Iz te izkušnje sem se naučila veliko o življenju. Tam sem doživela ogromno žalostnih stvari, vendar tudi ogromno veselih, optimističnih in poučnih. Zato mi ni žal niti za sekundo časa, ki sem ga preživela z "metadonci".

Sandra